

един по един. Наоколо тракаха вилици и ножове. Хората, които бяха насядали около трапезата, разговареха и се смееха.

Острия край на една вилица се забоди в сжседното братче и удраска зачервеното лице на малкото млинче. То погледна.

Божичко, колко страшно беше наоколо! Последните му братя лежаха в чениите. Те бяха изпорязани и изпожсани. Острите вилици се забиваха в меките им тела и ги отнасеха в разтворените уста на хората...

Ох, как мляскаха тия уста! Колко страшно блещяха острите зъби! И всички хора бяха червени, дебели и сити.

— Не, аз не искам, не искам да отида в тия уста! — викаше сжс всички сили малкото млинче.

Но никой не го слушаше. Ножовете тракаха. Устата се разваряха и мляскаха. Последните кжчета от неговите братчета изчезваха. Малкото млинче не можа да изтрае пред тая гледка и падна в несвяст. То беше сжвсем истинало и никой не посегна да го вземе.

Влезе слугинята и отнесе ченията в кухнята. Млинчето се посвести и погледна. То бе останало само-самичко в ченията.

— Бедните ми братчета! — извика тжжно то, — всички отидоха в устата на тия страшни хора!

Вратата се отвори и на прага се показа прегжрбен старец, покрит с дрипи. Той погледна плахо кжм малкото млинче.

Но слугинята му пжхна в ржката кжче корав хляб, затвори сжрдито вратата и измжрмора:

— Пази Боже от тия скитници... Не ще храня и тях с млинчета.

— Да!... Така е. Нашата слугиня е умна жена. — мислеше си котката, която се топлеше край огня. — Това млинче е за мене.

Слугинята излезе някжде.

Котката грабна в уста малкото млинче и миловно измяука:

— Хайде с мене, приятелчо. И моите котенца искат да похапнат млинче през сирница.

Тя изкочи из полуотворените врата, премина през двора и отиде кжм обора, дето спяха малките ѝ котенца.